

Alliancer med trojanske egern, dæmoner og en zombiehær med Flemming Rose i front I anledning af Søren Pinds trylleries

I anledning af Søren Pinds trylleries

Jeg har før luftet tanken at kendte mennesker er bolig for ånder der ikke kan finde fred. De er misundelige på vores kød som de ikke kan besidde og det er der ikke så meget de kan gøre ved, uanset hvad man nu fortæller om den sag. Men de kan betragte os. Og det bedste sted er nu en gang fra et sted vi alle kigger hen på: fjernsynet, hvori alle kendte mennesker med jævne mellemrum træder frem og lader sig beundre. Der kan de inde bag de kendtes øjne sidde og betragte os der glor på den kendte. Det bliver sådan en slags trojansk babushka dukke i et spejlkabinet. Allerede her bliver jeg lidt hed i kinderne af ophidselse. Vi har her en konstruktion hvorfra intet virkeligt undslipper: en klynge af tomme tegn der overopheder sig selv og omgivelserne. Den mest virkelige effekt af dette er at alt i nærheden bliver blødere, men ikke mere blødt end at det beholder formen.

Lige indtil Søren Pind dukker op. Det første der sker i spejlkabinettet er at Søren selv smelter. I må have lagt mærke at han langsomt er ved at miste faconen? Så blød at han skrider i angst. Den stakkel vidste at det aldrig er gratis at besætte en dæmon og alligevel tegnede han medlemskab af én. Som om det var en kegleklub! I dag så jeg en fremstilling af et trojansk egern med højtalere i øjnene og det første jeg tænkte på var Søren og at det trojanske egern sad inde i ham og kiggede skrigende på mig med sine højtalerøjne. Og inde i det her egern var der en fest af den anden verden som holdt Søren vågen hele den forløbende uge så han af lutter søvnunderskud har udslynget besværgelser til højre og til venstre. Det er godt nok en svær balance man skal opretholde som troldmand. Det er tynd bævende line af vanvid spændt ud mellem to kollapsede skyskrabere. Man skal være ufattelig konservativ, ufattelig tilbageholdende, ufattelig taknemmelig for de få år af evigt liv man får, før egernet bryder igennem pandeskallen og bemægtiger sig fjernsynsstudiet i en frådende massakre af kritiske spørgsmål der ikke lader sig spøgefuldt affeje. Søren er en dead man walking. Han har slået følgeskab med en stadig større hær af zombier med Flemming Rose i front, der beruset af deres egen arrogance tror sig i live, men tårnende op over dem, så stor og mægtig at den ligner himlen eller en meget stor hund, står egernet og fører dem ved deres tråde.

Og vi andre sidder i vores sofaer og betragter dem måbende og venter på hvornår de dog dropper døde om i fjernsynsstudiet. Deres hoveder er dog én blodig masse der hvor egernet brød ud. Det vi ikke ved er at de dør hver aften når vi slukker for kassen for at gå ind i seng for at falde i søvn i armene på den vi elsker. Vi hører ikke deres dødsrallen som andet end lyden der forstummer når vi trykker på fjernbetjeningen. Men det værste er alligevel at inde i Søren og alle de andre kendte sidder en masse danske billedkunstnere og tror de er så skide radikale og alligevel må sidde der og smugkigge på os andre gennem deres øjne, der på fjernsynsskærmen. Vi har solgt vores sjæle hvis vi tror det er der vi hører hjemme. Hvis vi bytter vores angst og mistro for en løsning eller et løfte. Vi kan holde tanken om at slippe hellig, om at vi langt om længe begynder at svæve, men vi ved alle fra litteraturen at hvis en klown tilbyder os at svæve er den helt gal. Den eneste holdbare løsning er at hoppe op og ned på stedet og baske med armene med de påspændte vinger og mærke hvordan at det rent faktisk giver lidt opdrift. Jeg vil helt sikkert blive ved med at holde øje med jer på skærmen. Jeg vil kontrollere hver eneste af jeres bevægelser i håbet om at se jer snuble i et kabel og se kameraet langsomt panorere over jeres kroppe hvor halsen nu er i en unaturlig og umulig vinkel og øjnene stirrer glasagtige frem for sig med både egernet og alle jer fanget for evigt i Søren og alle de andre kendte.